

Un PSC-PSOE desdibuixat

L'estiu, temps per a reflexionar

Oriol DOMINGO

¿Què passa amb el PSC-PSOE? ¿On són els seus dirigents? ¿On s'han amagat? ¿Per què callen? ¿Seran les vacances d'estiu? Aquestes són algunes de les preguntes que es fan molts polítics, informadors, ciutadans interessats per la cosa pública a Catalunya. Aquestes preguntes, també les va fer un conseller del govern de la Generalitat catalana en un dinar privat amb tres periodistes.

La resposta a tal interrogant, potser ens l'ha donada el dirigent comunista. Antoni Gutiérrez Díaz. El secretari general del PSUC ha dit: «El PSC-PSOE ha perdut ara com ara la iniciativa a Catalunya. Està condicionat per la política del govern central, sense capacitat de sortir de l'ambigüitat davant la reivindicació nacional i sense aconseguir credibilitat davant les reivindicacions socials.»

Aquell judici de Gutiérrez Díaz és compartit d'una manera generalitzada, fins i tot, pels mateixos socialistes catalans. Aquest judici dibuixa bastant bé l'actual situació del PSC-PSOE, deslluït i descolorit. Està desdibuixat des de les eleccions autonòmiques del 29 d'abril. Politicament no se sap res ni de Raimon Obiols, ni d'Higini Clotas, ni de Marta Mata, ni de Josep Maria Bricall, ni de ningú. D'aquest darrer —el tarra-dellista Bricall, que, com a independent, figurava en la llista electoral socialista

Ferran Sendra

Els dirigents del PSC-PSOE han passat de l'eufòria pre-electoral a desaparèixer.

per Barcelona—, se n'ha parlat als medis informatius, perquè hi ha hagut l'encert d'arribar amb Jordi Pujol a un acord, segons el qual Bricall retirava una querrela que havia presentat durant la campanya electoral contra el president per unes paraules que aquest havia pronunciat en un míting.

El que és curiós de l'al·ludit judici de Gutiérrez Díaz sobre el PSC-PSOE és que sigui l'opinió precisament del principal dirigent d'un partit, el PSUC, que encara està, i de fa molt més temps, més desdibuixat que el mateix PSC-PSOE. Els comunistes catalans passen per una forta crisi d'identitat i d'incidència social des de l'escissió del grup escapçalat per Pere Ardiaca. Aquesta crisi afecta els dirigents més coneguts, entre altres, Jordi Solé-Tura, Jordi Borja, Rafael Ribó. Fins i tot, el llegendari

Gregorio López Raimundo ha comunicat públicament que pensa abandonar la presidència del PSUC, per la qual cosa no es presentarà a la reelecció en el proper congrés, el setè del partit. López Raimundo ho explica per raons d'edat i per la necessitat de renovar el partit. Però, ¿és possible aquesta renovació? Fins ara el procés renovador comunista català ha fracassat per no amagar el cap sota l'ala i ser lúcids, i ja veus que, damunt, diuen que potser ja és hora d'enfrontar-se amb la realitat i preguntar-se sobre la viabilitat, la modernitat i l'actualitat de determinats projectes i models polítics.

Aquests plantejaments, han de fer-se'ls els comunistes, que tenen una presència mínima al Parlament català. I, també, han de fer-se'ls els socialistes,

molt desdibuixats, malgrat ser el primer partit de l'oposició al govern Pujol. Els socialistes han de preguntar-se, com a organització, què és el que són i on van. Han de dibuixar de nou el rostre del partit. El moment oportú que tenen per a fer-ho és el proper congrés, anunciat pel novembre, un mes abans que el PSOE estatal en celebri el seu.

I tres són els grans eixos entorn dels quals han de girar les discussions congressuals dels socialistes catalans, a part de salvar com puguin les dues grans patates calentes, el compromís electoral pel que fa a la sortida d'Espanya de l'OTAN i el de la creació dels 800.000 llocs de treball, si és que no volen córrer el risc de jugar-se la credibilitat incomplint aquestes promeses.

Un dels eixos és precisament el de les relacions amb els comunistes dins el context de l'anàlisi sobre el present i el futur del Principat de Catalunya.

Un segon eix ha de consistir en la recuperació o no de les tesis nacionalistes i del catalanisme polític, inclosa la pèrdua de les significatives sigles PSOE i la possibilitat de tenir un grup parlamentari propi al congrés. També hauria d'incloure un debat sobre l'actuació de Narcís Serra i Ernest Lluch al govern central. ¿Quin ha estat el paper d'aquests dos ministres? ¿Han fet alguna aportació del socialisme català al govern espanyol? ¿O s'han limitat a fer la política del PSOE en contra, de vegades, del socialisme català?

Un tercer eix ha de consistir en una reflexió sobre el paper passat i futur dels socialistes com a oposició al govern nacionalista català.